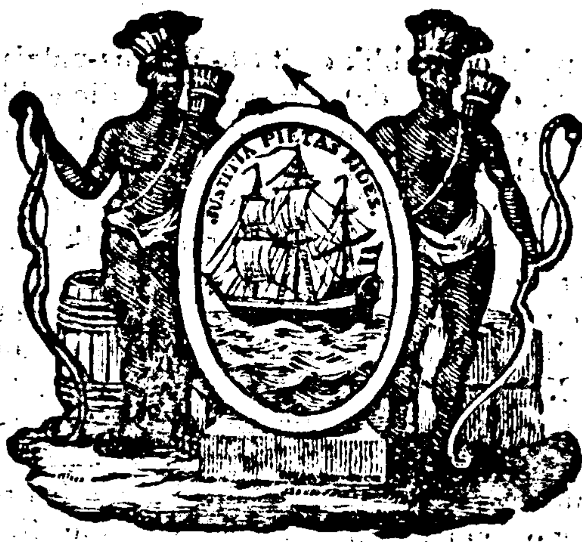
A°. 1840. N°. 81.

VRIJDAG, DEN 9den OCTOBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 October* 1840

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de na volgende Slaven, als:

1o. P. RINGELING, voor de Slavin *Margaretha* en hare Kinderen *Claas* en *Constantijn;* hem in eigendom toebehoorende.

2o. D. J. LOTH, als Straatvoogd over en voor de Slavin *Sarah* en hare Kinderen *Gerarda Wilhelmina, Josephina Louisa* en *Helena Marianna;* bekend staande ten name van G. M. LECKIE.

3o. T. SEVENOAKS, voor het Slavenkind *Dantje;* hem in eigendom toebehoorende. — En

4o. J. J. LEIJSNER, als Executeur in den Boedel van wijle de Weduwe MUNNIKHUIJZEN geboren BIERSTAP, voor de Slavinnen *Jetta* en *Antoinetta;* aan gemelden Boedel toebehoorende.

Zoo is het, dat al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, worden opgeroepen om binnen den tijd van *drie* weken na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Mengelingen.

Ongedachte Redding.

(VERVOLG EN SLOT VAN No. 80.)

Bij deze woorden, stoof Alexiewna met rood geweende oogen uit het naaste kabinet, en wierp zich, aan de zijde van Simonowitsch, voor de voeten van den Keizer. Hare moeder volgde. Zeer hoffelijk reikte zijne Majesteit de Dames de hand om op te staan, en keerde zich toen tot de Gravinne moeder, met de woorden: »om de herhaling van zulk eene jeugdige onbezonnenheid, als waaraan Mijnheer zich gisteren heeft schuldig gemaakt, in 't vervolg te voorkomen, zal 't wel het beste zijn, moeder, dat wij aan 't vrijen der kinderen heden nog een einde maken — door de voltrekking van hun huwelijk!"

—»Uwe wil, hoogmagtig Heer, is ook de mijne," hernam de oude Gravin, waarop Peter de handen der verloofden in elkander legde, hen noodigde, om zich dadelijk in zijn huiskapel te trouwen, en den jongen Vorst, onder velerlei vermaningen, tot Overste benoemde van een nieuw opgerigt regement, aan de Turksche grenzen, tevens met last; om, na den afloop der huwelijksplegtigheid, dadelijk met zijne vrouw de reize derwaarts aan te nemen.

Nieuwe dankbetuigingen en tranen volgden op deze genadige beschikkingen des Keizers, die zich vervolgens tot Lanskoi keerde, en hem, uit aanmerking van zijn dapper bedrijf bij *Pultawa*, van zijne braafheid en dienstrouw, tot Kapitein zijner lijfwacht, in de plaats van den Overste, Vorst Simonowitsch, verhief. Opdat nu alles tranen van vreugde en dankbaarheid zou schreijen rondom den *Czaar*, zoo schoten ook de oogen van den grijzen krijgsman vol. »Lang leve mijn Heer en Keizer!" stamelde hij naauwelijks hoorbaar, en volgde nu het bruidspaar naar de keizerlijke huiskapel, waar Alexiewna's en Simonowitsch's verbond door den zegen der kerk bevestigd en geheiligd werd.

Een Natuurlijk Wonder.

Op het kantoor van een' thans overleden Collecteur der loterij, te Berlijn, meldde zich, eenige jaren geleden, meermalen en telkens na den afloop van de trekkingen, eene arme, hoog bejaarde doch zindelijk gekleede vrouw aan, met de bescheiden vraag of zij niets gewonnen had?

Op de wederkeerige vraag, die men haar de eerste maal deed, welk nommer zij had, antwoordde zij: »ik heb geen nommer." en toen de boekhouder haar nu aan het verstand zocht te brengen, dat zij, niets ingelegd hebbende, ook niets trekken kon, hernam zij op den gemoedelijken toon van het geloovigst vertrouwen: »waarom niet, wanneer het Gods wil is? Hem is niets onmogelijk." En vol van die overtuiging, herhaalde zij van tijd tot tijd, haar bezoek en hare vraag:

In het begin lachten de boekhouder en de klerk om de wonderlijke oude vrouw; in het eind evenwel, begon het die beide knapen, die het reeds volhandig genoeg hadden, schromelijk te vervelen, om haar zoo telkens te woord te staan, en men verzocht haar dus, in allen ernst en met een barsch gezigt, om haar lastig vragen te staken; doch zij antwoordde, thans op wat stouter toon: »het vragen staat ieder vrij, en daar ik toch eenmaal wat hoop te winnen, zullen de Heeren het mij ten goede houden, dat ik mijn kort bezoek ter gelegener tijd herhaal."

Op zekeren dag was de Collecteur zelf op 't kantoor. Oorgetuige van zulk eene teregtwijzing en van zulk een antwoord, liet hij zich, toen het vrouwtje weg was, eenige nadere opheldering geven, omtrent de oorzaak van het geschil, en het zonderling geval werd hem medegedeeld, met de aanmerking, dat de oude vrouw niet wel bij 't hoofd was.

't Moedertje verscheen prompt weder na de eerstvolgende trekking; daar men haar thans reeds persoonlijk kende, vroeg men niet meer naar haar nommer, maar hoorde zij slechts het gewone eenvoudige: »neen." Ditmaal, echter, moest zij haren naam en hare woonplaats opgeven.

Toen zij daarop, na de trekking van de laatste klasse, als naar gewoonte weder op 't kantoor verscheen, klonk haar, op de oude vraag of zij niets gewonnen had, op eens... o wonder!... een luid: »ja wel!" in het oor; meteen begon de boekhouder een aantal gouden en zilveren muntspecien uit te tellen, en noodigde haar toen, om het gewonnen geld op te strijken. De som bedroeg over de twee honderd daalders.

In het eerste oogenblik, scheen de goede oude vrouw toch eenigzins onthutst, verrast, bedremmeld, toen zij echter zag, dat het ernst was, herstelde zij zich dra. »Nu, ziet gij wel, Mijnheer," sprak zij met gevouwen' handen tot den boekhouder, en sloeg het verhelderd oog ten Hemel, »ik heb 't u wel gezegd: »wanneer God wil: Hem is niets onmogelijk."

—»Juist!" hernam de aanwezige collecteur met de woorden van den bijbel: »Vrouw, uw geloof heeft u behouden!"

Deze oogenschijnlijk zoo wonderbare geschiedenis had zich zeer natuurlijk toegedragen. Toen de Collecteur, die geen fijmelaar maar een braaf, weldenkend, echt godsdienstig man was, de toedragt van de zaak vernomen had, droeg hij zijn boekhouder den last op, om naar den naam en de woonplaats der geloovige oude te vragen. Daarvan onderrigt, deed hij, nu verder onderzoek naar hare omstandigheden en betrekkingen, en vernam van goederhand, dat zij, eertijds de vrouw van een' schrijnwerker in vrij goeden doen, steeds onbesproken was geweest in handel en wandel; dat zij echter, door den dood van haren man, en door velerlei overvallende rampen aan lager wal, en vervolgens door eene verlamming van de regterhand, nu reeds sedert eenige jaren tot het verrigten van allen vrouwelijken arbeid buiten staat was geraakt. Ondanks den voorbeeldeloozen ijver, dien zij altijd getoond had, had zij nu niets meer kunnen verdienen, en was zij tot de diepste armoede vervallen, zoodat zij ook door de Stad-Armen-Directie, uit aanmerking van haren hulpeloozen toestand, met eene kleine bedeeling ondersteund werd.

Zoodra hare behoeftigheid en regtschapenheid hem genoegzaam bewezen scheenen, nam hij een vierde lot in de loopende loterij, beval, dat men het ter zijde zou leggen, om voor zijne eigen rekening te worden gespeeld, doch dat men 't zou inschrijven op naam van de oude vrouw. Viel er een prijs op, dan was het voor haar, kwam het met een *niet* uit, dan zou hij het verlies dragen. De dienaren der Geluksgodes, de weesjongens, grepen, te gelijk met het gekozen nommer, een' prijs van duizend daalders uit de wentelende bus, en het vierde gedeelte van de som werd, onder de gewone korting, het vrome moedertje ter hand gesteld.

Vreugdetranen glinsterden in het matte

ooz der oude vrouw, die met deze voor haar zoo aanzienlijke som een' geruimen tijd geholpen was.

— » Wel wist ik," sprak zij verheugd, toen zij, na bekomen opheldering, den braven man vurig dank had gezegd, » wel wist ik, dat God de Heer op deze aarde niet meer nederdaalt, zoo zich, als oudtijds, in wonderen te openbaren; maar nog ten huidigen dage, zendt Hij ons zijne goede Engelen, die in de gedaante van edele menschen den bedroefden en verdrukten troost en hulp bieden.

De Huwelijksgift van Maria.

In het jaar 1520, stapte een visscher voor het St. Marcus-paleis in Venetië aan wal, en trad, niet ver van daar, eene herberg in. Hij was zeer kloek gebouwd; zijne gelaatstrekken drukten ongemeene schranderheid uit, doch zijne oogen stonden droevig, en het scheen, dat zijn hart door wreede zorgen werd bekneld. In den donkersten hoek van de gelagkamer, zag hij een' onbekende, die in diep nadenken verzonken scheen, evenzeens een kloek en mannelijk uitzigt had, en eenvoudig gekleed was.

— Giannetti, zei de visscher tot een breedgeschouderd man, die de kamer op en neder ging, blijft gij nog immer bij uwe weigering?

— Ja, zeker, hernam de herbergier.

— Ik ben te arm om uw schoonzoon te worden, niet waar? Gij denkt meer om het vermogen van uwe dochter dan om haar geluk. Maar heb ik u dan bij Lepanto het leven niet gered? Hebt gij vergeten, dat ik met Maria ben opgevoed, en wij reeds voor lang elkander trouw gezworen hebben? Zijt gij dan zoo eerzuchtig als een' Doge en ondankbaar als een patriciër?

— Neen, maar ik ben rijk, Barbarigo.

— En ik zal het worden. Ik heb krachtige armen, een moedig hart, ben jong en vertrouw op God. Lorenzo de Medici was een koopman; Francesco Sforza een herder. Waarom zou ik niet eenmaal Generaal kunnen worden?

— Maria bevalt aan een jong Heer, en die heeft zich aangeboden....

— Om haar te trouwen?

— Neen, dat niet, maar om haar in zijn huis te nemen, en mij vijftien honderd dukaten te tellen. Ik vraag er twee duizend.

De onbekende, die met aandacht had toegeluisterd, stond thans op, sloeg Barbarigo op den schouder, en sprak: gondelier, Maria wordt uw vrouw."

— Nooit! viel de kastelein hem in 't woord.

— En wanneer Barbarigo twee duizend pistolen ten huwelijk bragt?

— Dan wierd hij mijn schoonzoon, en zou ik hem met vreugde het meisje geven; maar de arme drommel heeft niets dan zijn' gondel.

— Toch, zal hij heden die som nog hebben.

— Maar waar krijg ik dat geld, Signor? stotterde de Gondelier.

— Uit mijne beurs zeker niet, want ik ben niet rijker dan een Lazzaroni. Daar waren zoo veel armen te ondersteunen van Florence tot Venetië, dat ik geen Bajocco meer overheb. Doch, stel u gerust, mijne armoede is de zuster van den rijkdom, en mijn talent vult mijn' koffer met goud, wanneer mijne weldadigheid dien geledigd heeft.

Bij deze woorden haalde de onbekende een' portefeuille te voorschijn, opende ze en nam er een stuk parkement uit, dat hij op de tafel uitspreidde. In een oogenblik teekende hij daar nu eenige beelden op, zoo vlug en vaardig, dat de Gondelier, offschoon een volslagen vreemdeling in de kunst, opgetogen stond van verbazing.

— Ziedaar, zei de onbekende kunstenaar, terwijl hij den visscher de snel ontworpen teekening ter hand stelde, breng dit parkement bij Pietro Bembo, die zich op dit oogenblik op 't St. Marcus-paleis bevindt, en zeg, dat een schilder, die geld noodig heeft, dit voor twee duizend pistolen verkoopen wil.

— Twee duizend pistolen! riep de herbergier al spottende: die karel is gek; ik geef er geen zechine voor!

Een uur daarna kwam de Gondelier met de verlangde som terug. de Secretaris van Leo X. had er een brief bij gevoegd, waarin hij den kunstenaar dringend verzocht, om de eer van zijn bezoek. Den volgenden dag, werden Maria en Barbarigo getrouwd. De onbekende liet zich bewegen, om de huwelijksplegtigheid en de bruiloft bij te wonen, en toen nu de dankbare visscher, van vreugde dronken, hem bad om toch zijn' naam te noemen, antwoordde hij, dat hij Michel Angelo heette.

Twintig jaren na deze gebeurtenis, was Antonio Barbarigo, door eene dier raadselachtige toevallen, waarvan het geheim den hemel alleen bekend is, Generaal der Venetiaansche Republiek geworden. Hoe die ongedachte verheffing den hoogmoed ook mogt streelen van den voormaligen visscher, nooit vergat hij wat hij zijnen beroemden weldoener verschuldigd was, en toen Buonarotti in Rome stierf, na zoo veel roems te hebben geoogst als ooit een kunstenaar te beurt viel, schreef de hand van den voormaligen Gondelier, onder het Latijnsche opschrift, hetwelk de opvolger van Paulus III voor zijnen Leveling liet vervaardigen, de twee dankbare regelen, die de tijd verschoond heeft en die men nog op 't praalgraf ziet van den grooten man. De teekening, alhier bedoeld, bevindt zich tegenwoordig in Parijs en werd door een der legerhoofden van Napoleon uit Italië medegebragt.

Aphorismen.

— Het gevoel, dat menigeen voor zijn' weldoener bezielt, heeft eenige overeenkomst met de dankbaarheid, die men zijn' tandmeester betoont. Hij bevrijdde ons van een kwaal, doch de smart die hij ons verwekte, staat ons levendiger voor dan de dienst die hij ons bewees.

— Slechts weinige menschen bewijzen anderen eene weldaad, zonder als Satan te zeggen: »mits gij voor mij nederknielt en mij aanbidt."

— Schijnheiligheid is eene hulde, die de ondeugd aan de deugd brengt.

— Er zijn slechte menschen, die minder gevaarlijk zouden zijn, wanneer zij geene enkele deugd bezaten.

— Niemand hoont de Fortuin voor zoo blind, als hij, die hare gunsten nog nooit ondervond.

— Velen klagen over hun zwak geheugen, niemand over zijn zwak verstand.

— Gezond menschenverstand vertrouwt men hun slechts toe, die met ons eenstemmig denken.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 5den dezer, het Schip *Amphitrite*, Kapt. F. H. Popken, van Rotterdam; hebbende 45 dagen reis.

Den 7den, de Nd. Am. Brik *Salem*, Kapt. E. Upton, van Salem; hebbende 39 dagen reis.

UITGEKLAARD:

Den 5den, het Schip *de Jonge Lodewyk Anthonie*, Kapt. R. Tjebbes, lading: 512 vaten Suiker, 85 balen schoone Katoen, 10 balen vuile dito, 15 balen Cacao, 12 vaten Rum en 3 vaten Arraroet. — Passagiers: Mejufvrouwen P. G. van der Tuuk en A. F. Alberdingk, de Heeren J. M. A. Neuman en J. M. Prenger.

Den 7den, het Schip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. Klint, lading: 470 vaten Suiker, 31 balen schoone en 15 dito vuile Katoen. — Beide naar Amsterdam.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 30sten Julij ll. *Concordia*, H. J. Wijgers
Den 1sten Augustus, *Maria*, S. J. Hotgans. — Beide van hier.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMP.